

Mig dagen flyr, och åldern ögat skymmer,
Min kraft är tård av år och av bekymmer.
Mång' barndomsvän sin vila funnit har,
Jag ensam snart på jorden vandrar kvar.

Du lät mig, trött, o Fader, vilan smaka;
Jag vilse gick, du förde mig tillbaka;
Jag hungrade, jag var vid sorgset mod,
Du mättade, du tröstade så god.

Nu önskar jag, om det min Gud behagar,
Att sluta få de mörka årens dagar
Och lägga ned mitt huvud uti ro
På gravens bädd, mitt sista lugna bo.

Men själen skall uti den sista färden
Uppstiga lik en gnista uti härden
Och söka fri sitt helga ursprungs ljus,
Om askan än man bäddar ner i grus.

Långt bättre är en enda dag hos Herran
Än tusen år i denna öken fjärran;
Dess morgonsol med längtan bodar jag,
Dock ske ej mitt, men, Fader, ditt behag.